

[P. Munch.]

lemmer. Senere er denne Velvillie jo formindsket, men ogsaa her vil man dog sikkert erkende, at der er god Grund til at overveje Lovgivningsbestemmelser. Der kan ikke være Tvivl om, at hvad man saa mener med Hensyn til det heldige eller uheldige deri, vil den kommende Tid vise en stærk Udvikling af den Art Virksomheder og store Sammenslutninger, paa hvilke dette Lovforslag tager Sigte. Store Koncentrationsbestrebelse vil i den nærmeste Tid være nødvendige i dansk Industri som i andre Landes Industri, og naar dette er Tilfældet, gælder det om, at de faar en saadan Karakter, at de kommer til at tjene de fælles Interesser og ikke gaa paa tværs af disse. Derfor anser vi det for vort Vedkommende for betydningsfuldt, at man i Tide fra Statsmyndighedernes Side skaber et Organ til at følge med Uviklingen paa dette Omraade, til at øve fornødent Tilsyn og til at tilrettelægge Grundlaget for den Indskriden, som i den ene eller den anden Henseende maatte blive nødvendig under den kommende Udvikling.

Jeg skal da anbefale, at dette Lovforslag tages op til Behandling i Haab om, at Forhandlingen derom i Aar maa komme ud af det Dødvande, hvori den befandt sig i Fjor.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Ordføreren for Forslagsstillerne (P. Munch): Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Formanden: Vi genoptager nu:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 101 af 29. Marts 1924 om kommunale Valg.

Indenrigsministeren (Kragh): Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har knyttet nogle Bemærkninger til det Lov-

forslag, som i forrige Rigsdagssamling privat blev indbragt i det høje Landsting af Landstingsmand Piper, og udtalt nogle Ord om sin Forundring over, at man i Bemærkningerne til det her foreliggende Lovforslag forgæves søgte Udtryk for dette Forslags Oprindelse. Det kan i og for sig ikke undre mig, at det ærede Medlem har været forbavset i den Anledning, thi det ærede Medlem ønsker jo ganske naturligt for sig og sine Prioriteten paa dette Omraade, og den skal jeg heller ikke paa nogen Maade bestride. Men jeg vil dog gerne gøre opmærksom paa, at allerede under de Forhandlinger, som førtes i 1925 i Anledning af den Forespørgsel, som af en Række af mine Partifæller med mig som Ordfører blev rettet til den daværende højtærede Indenrigsminister, henledede jeg Opmærksomheden paa, at Eftergivelsesbestemmelserne i den nye Valglov højst sandsynligt vilde komme til at berede ikke uvæsentlige Vanskeligheder, medføre ikke ubetydelige uheldige Sider ved den Ordning, som paa den kommunale Valglov i 1924 blev tilvejebragt. Og jeg har gentagende haft Lejlighed til siden da, hvor jeg har udtalt mig om disse Spørgsmaal, ogsaa her i dette høje Ting, at gøre opmærksom paa Ønskeligheden af, at man her kom til en Ændring, idet Forholdet var dette, at medens man fra mange Sider, — et stort Flertal til sidst — var paa det rene med, at Opholdsbestemmelserne burde lempes, har tilsvarende Ønsker aldrig været fremført med Hensyn til Skattebestemmelserne, og saaledes som det har formet sig adskillige Steder siden, maatte man være paa det rene med, at den Sammenkobling, som i saa Henseende blev opretholdt, da den kommunale Valglov i 1924 ændredes, var uheldig.

Det Forslag, som blev fremsat i det høje Landsting af Hr. Landstingsmand Piper, gik jo ud paa, at Valgretten altid mistedes ved Eftergivelse af paalignet Skat. Jeg udtalte i Landstinget derom, at jeg ikke fandt det rimeligt at fjerne Muligheden for Forbliven paa Valglisten, selv om den vedkommende havde opnaaet Skatteeftergivelse, men jeg var ganske paa det rene med og udtrykte det ogsaa i Landstinget, at de Eftergivelsesregler, som den kommunale Valglov indeholder, kunde og maatte føre væsentligt for vidt, naar Forholdet var dette, at man som Skatterestant ikke havde Pligt til at indbetale paa de ældste Restancer, men selv kunde vælge, hvilke Restancer Afdragene skulde